

*Шостак О. М.,**кандидат юридичних наук, доцент,**доцент кафедри кримінального права**Національного університету «Одеська юридична академія»*

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ВИМІР УКРАЇНСЬКОГО КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВА

Анотація. Стаття присвячена розгляду проекту Кримінального кодексу України в редакції від 17 січня 2021 року, розробленого Робочою групою з питань розвитку кримінального права у структурі Комісії із Правової реформи при Президентові України.

З огляду на зміст Загальної частини проекту Кримінального кодексу України стає очевидним проєвропейський вектор окремих новацій змісту та форми кримінально-правових норм, що пропонуються, водночас їхня необхідність в українському кримінальному праві не є очевидною. Варто зазначити, що до проекту Кримінального кодексу України були врешті включені і суттєві положення кримінально-правової теорії, що раніше не були включені до Кримінального кодексу України текстуально. Також з урахуванням змін у суспільному житті та з огляду на особливості сучасної нормотворчості були додані термінологічні дефініції, визначені нормативно принципи Кримінального кодексу України тощо. Окреслено, що текстуально проєкт Кримінального кодексу України має новаторський аспект: 1) запозичує «європейські» концепти; 2) включає у кримінально-правову матерію низку суттєвих положень кримінально-правової теорії, що де факто застосовувалися на практиці; 3) інкорпорує скорочений термінологічний словник та принципи дії Кримінального кодексу України. Водночас є низка значних та суттєвих недоліків у запропонованому проєкті, що свідчать про мавпування «європейських» конструктів та їх адаптування в тексті нового Кримінального кодексу України для регулювання кримінально-правових відносин. Урешті це насправді на більш глобальному рівні говорить про явний європейсько-колонізаторський підхід до елімінації чинних та властивих українському кримінальному праву норм та інститутів під егідою «гармонізації, оптимізації, тощо», а також «застосування найкращих європейських практик».

Серед плюсів проекту Кримінального кодексу України варто відзначити чітко окреслений предмет правового регулювання, визначені суб'єкти кримінально-правових відносин в оновленому контексті, надано визначення кримінальної відповідальності, розмірів шкоди, їх диференціація без бланкетних посилань, дефініція складу злочину, деталізація змісту малозначного діяння, деталізація інституту пробації тощо.

Низка положень проекту Кримінального кодексу України мають відверто дискусійний або, на наш погляд, невдалий для адресатів кримінально-правової заборони та правозастосовувачів характер. Деталізації цих вад та їхньої дискусійності присвячена основна частина статті. Урешті, зроблений висновок, що представлений проєкт Кримінального кодексу України не є вдалим з погляду інтересів українців та українського суспільства загалом.

Ключові слова: проєкт КК України, Робоча група з питань розвитку кримінального права, найкращі євро-

пейські практики, формальне визначення злочину, диференціація злочинів за ступенем тяжкості, бланкетність кримінального права, м'яка колонізація через право та нормотворчість.

Українське кримінальне законодавство не є досконалим з погляду тих цілей, які ним декларуються. Тривале невдоволення нормативним матеріалом з боку всіх учасників сфери кримінальної юстиції (як-от окремі громадяни, переважна частина суспільства, держава в особі її задіяних службових осіб, адвокати й інші) створює необхідний запит для вдосконалення кримінального законодавства. Укотре. І вкотре на європейський манер.

Робоча група з питань розвитку кримінального права у структурі Комісії із Правової реформи при Президентові України після тривалої плідної роботи над розробленням справді нового (не тільки за формою, але й за змістом) проєкту кодексу представила вкотре новий проєкт Кримінального кодексу (далі – КК) України (частковий) для ознайомлення та широкого обговорення. 17 січня 2021 р. цей проєкт був оприлюднений для широкого загалу [1]. Отже, розгляд основних новацій «найсвіжішого» запропонованого проєкту КК України знову набув актуальності.

У юридичній літературі та періодиці коментування та юридичний аналіз положень проєкту КК України здійснювався щодо попередніх редакцій проєкту, найактивніше М.І. Хавронюком (у періодиці, зокрема, адвокатами (І. Кузіна, О. Ягодка й інші), але з урахуванням оновлення редакції, варто зупинитися на розгляді окремих його темпорально новіших положень, що стосуються Загальної частини кримінального права. Отже, метою статті є розгляд і аналіз окремих положень Загальної частини проєкту Кримінального кодексу України в редакції від 17 січня 2021 р., розробленого Робочою групою з питань розвитку кримінального права у структурі Комісії із Правової реформи при Президентові України.

Доречно одразу звернути увагу на той факт, що Робоча група з питань розвитку кримінального права у структурі Комісії із Правової реформи при Президентові України розміщує матеріали своєї юридичної колаборації на вебсайті EUUAM (Консультативна місія Європейського Союзу (далі – ЄС)). Як відомо, «Місія надає підтримку органам державної влади України у послідовному реформуванні сектора цивільної безпеки шляхом стратегічних консультацій і практичної підтримки заходів з реформування згідно зі стандартами ЄС та міжнародними принципами належного врядування та дотримання прав людини.

Демократичні зміни в суспільстві потребують відповідних змін і в законодавстві. Одним із пріоритетних напрямів роботи Місії є допомога Україні з реформування її криміналь-

ного та кримінального процесуального законодавства, а також роботи правоохоронних органів відповідно до стандартів та кращих практик ЄС.

З моменту утворення в серпні 2019 р. Комісії з питань правової реформи та робочої групи з питань розвитку кримінального права як її складової частини Консультативна місія Європейського Союзу (далі – КМЕС) надає допомогу в організації її роботи, проведенні зустрічей та наукових конференцій за участю її членів, а також консультування стосовно кримінального законодавства та практики ЄС» [2]. Так, з огляду на зміст Загальної частини проєкту КК України стає очевидним проєвропейський вектор окремих новацій змісту та форми кримінально-правових норм, що пропонуються, водночас їхня необхідність в українському кримінальному праві не є очевидною. Варто зазначити, що до проєкту КК України були врешті включені і суттєві положення кримінально-правової теорії, що раніше не були включені до КК України текстуально. Також з урахуванням змін у суспільному житті та з огляду на особливості сучасної нормотворчості були додані термінологічні дефініції, визначені нормативно принципи КК України тощо. Отже, текстуально проєкт КК України має новаторський аспект: 1) запозичує «європейські» концепти; 2) включає у кримінально-правову матерію низку суттєвих положень кримінально-правової теорії, що де факто застосовувалися на практиці; 3) інкорпорує скорочений термінологічний словник та принципи дії КК України. Водночас є низка значних та суттєвих недоліків у запропонованому проєкті, що свідчать про мавпування «європейських» конструктів та їх адаптування в тексті нового КК України для регулювання кримінально-правових відносин. Урешті це насправді на більш глобальному рівні говорить про явний європейсько-колонізаторський підхід до елімінації чинних та властивих українському кримінальному праву норм та інститутів під егідою «гармонізації, оптимізації тощо», а також «застосування найкращих європейських практик». Тут варто згадати, як шляхом перепису земель та проведення земельної реформи на власну користь, запровадження податкової системи та фіскального відомства, запровадження єдиної судової системи та правових норм Вільгельм I Завойовник (William I the Conqueror) в XI ст. «м'яко» колонізував Англію.

Отже, варто відзначити, що шляхом надання «європейської допомоги» Україні фактично через правову систему, зокрема і кримінальне право як найсуттєвіший каральний механізм для «неслухняних», створюється відносно сильний апарат централізованого управління колонізованою країною (Україною). Створювати такий правовий базис справді «демократично», з повагою й іншими «найкращими практиками», з ефективним залученням до спільної роботи фахівців та управлінців із числа місцевого населення (обов'язково під егідою «європейських експертів»), що створює належне уявлення про нібито самостійність волевиявлення та нормотворчості локалів, що нівелює потенційний опір нав'язаним «найкращим європейським та світовим практикам» та потенційне враження про нав'язаність новацій.

Серед плюсів проєкту КК України варто відзначити таке: чітко окреслений предмет правового регулювання, визначені суб'єкти кримінально-правових відносин в оновленому контексті, надано визначення кримінальної відповідальності, розмірів шкоди та їх диференціація без бланкетних посилань, дефініція

складу злочину, деталізація змісту малозначного діяння, деталізація інституту пробації тощо.

Низка положень проєкту КК України мають відверто дискусійний або, на наш погляд, невдалий для адресатів кримінально-правової заборони та правозастосовувачів характер. На деталізації цих вад та їхній дискусійності зупинимося нижче.

1. Структура. Загальна частина має складатися із трьох книг: «Про Кримінальний кодекс України», «Про злочин» та «Про кримінально-правові засоби та їх застосування». Така архітекtonіка визначає і цілком нову структуру, і цілком нову нумерацію статей. На наш погляд, зміна нумерації не є доцільною із практичного погляду, адже через незначні похибки можуть виникати проблеми у формуванні процесуальних документів (їх подальше оскарження та скасування через це), зокрема і створить складнощі під час вивчення нормативного матеріалу студентами, зайвим чином захащує й ускладнює сприйняття. До того ж традиційна нумерація статей є усталеною та зручною для застосування і сприйняття різними суб'єктами. У процесі підготовки цієї статті також виникали труднощі під час викладення нової нумерації без описок і забування крапок.

2. Ст. 1.1.1. «Кримінальний кодекс України». Визначено, що КК України ґрунтується на засадах верховенства права. Водночас у переліку за розд. 1.2. «Принципи КК України» такого принципу не вказано, а є лише відповідна вказівка на принцип законності. А у ст. 1.2.9. додатково визначено, що застосовуються лише перелічені принципи. Серед яких верховенства права немає. Крім того, змісту цієї засади авторський колектив у термінологічному словнику проєкту КК України не надає.

3. Ст. 1.1.2. «Завдання КК України». Як убачається з редакції норми, «КК України має своїм завданням забезпечення прав і свобод людини і громадянина, інтересів суспільства, держави і міжнародного співтовариства від злочинів». Виникає низка питань. Що таке «забезпечення від злочинів» – превенція? Тоді яким чином надані 4 варіанти реалізації цього «забезпечення» з абсолютно різними векторами впливу? Яким чином КК України буде виконувати функцію «стимулювання осіб до правомірної поведінки»? Чи «застосування покарань та інших кримінально-правових засобів» справді входять у термінологічний зміст дефініції «забезпечення»? і яким буде коло потерпілих «міжнародне співтовариство» (може з'явиться дефініція в термінологічному словнику?)?

4. Дивує факт, що за запропованою редакцією ст. 1.2.5. «Індивідуальність» застосування кримінально-правових засобів до юридичних осіб не є порушенням принципу особистої винної відповідальності. Розуміємо, що це є продовження реверансу до «кращих європейських практик», що вже втілені в чинному КК України та чомусь мають усупереч українській традиційній кримінально-правовій доктрині йти й надалі.

5. Через дію принципу юридичної визначеності (ст. 1.2.2. проєкту) особа, за текстом проєкту КК України, має бути об'язана в загальних рисах про зміст злочинних діянь та покарань/засобів, що мають водночас застосовуватися. Проєктом для осіб (потерпілі та злочинці) передбачені також і засоби реституції, компенсації, ресоціалізації та реінтеграції тощо. Невже автори проєкту вважають, що пересічна особа знає про ці механізми (як нині хоча б), і з якої причини знання осіб у сфері кримінального права текстуально обмежені лише формально «злочинністю і караністю»? Водночас авторський колектив ці терміни – засоби ресоціалізації та реінтеграції – не включає

в термінологічний словник. Дивно. У п. 20 ст. 1.3.1. є дефініція кримінально-правових засобів лише за переліком, але їхній зміст не надається. Зовсім. Тобто якщо КК має бути лише декларативно зрозумілим і доступним для «плексу», то тоді питань немає, але ж якщо мета була або буде більш альтруїстичною, то видається, що тут є простір для доопрацювання.

6. У продовження тематики обізнаності осіб про зміст кримінально-правової заборони і засобів, дуже «радує» примат міжнародного права над національним (як уже звикли), але ще більше нормативна вказівка щодо застосування КК з урахуванням практики Європейського суду з прав людини (далі – ЄСПЛ) щодо України. По-перше, зазвичай рішення ЄСПЛ матеріально-правової складової частини не мають (криміналізація, пеналізація), а по-друге, навіть професіоналам-правникам не завжди легко зорієнтуватися у змісті цих рішень, позитивних та негативних зобов'язаннях держави, не кажучи вже про пересічних громадян.

7. Ст. 1.2.10. передбачає попереднє рецензування Пленумом Верховного Суду (далі – ВС) законопроектів про внесення змін до КК України на відповідність принципам, які вже ухвалені (ст. ст. 1.2.1. – 1.2.8.). І навіть не на декларовану відповідність верховенству права. Утім, нині таких повноважень Пленум ВС немає (п. 4 не стосується матеріального кримінального права) [3]. Отже, для створення ефектної уявності демократичності процедури подання законопроектів таке рецензування має з'явитися в оновленому переліку повноважень Пленуму ВС.

8. Розд. 1.3. проекту КК України присвячений термінологічному апарату. Перше, що впадає в око, це те, що власне кримінально-правових дефініцій за змістом словника дуже мало, а бланкетних – більшість («близька особа», «вогнепальна зброя», «холодна зброя», «житло», «суд», «суддя» тощо). Бланкетність кримінального законодавства не усувається за новим проектом КК України, то ж навіщо захарашувати нормативний матеріал дефініціями, що загалом по тексту саме КК України є зайвими або взагалі невдалими. Наприклад, «вагітна жінка – жінка від моменту внутрішнього або екстракорпорального запліднення і до закінчення пологів». Автор цієї дефініції, мабуть, не згадав, що вагітність пов'язана насамперед не з фактом запліднення (особливо в разі ЕКО), а з фактом успішної імплантації та початку розвитку ембріона в жіночій матці. А за запропонованим терміном виходить, що жінка, для якої успішно підготували ембріон, але ще не підсадили, і він не прижився, усе ж буде КК уважатися вагітною. Це один з прикладів, але свідчить про те, що навряд чи варто не суто кримінально-правові дефініції включати в його текст.

9. Інкorporація нового механізму визначення майнової шкоди – запровадження розрахункової одиниці в розмірі 100 гривень, водночас розмір цієї одиниці на майбутнє може переглядатися не частіше, ніж раз на рік. З одного боку, це спростить для правозастосувачів їхню діяльність із визначення розміру шкоди, з іншого – не зрозуміле піддунтя такої новації, чому був обраний розмір саме 100 гривень. Зрозуміло, що йдеться про зручність та кратність, але, крім цього, змістовий параметр, крім утилітарного, існує?

10. Більшого занепокоєння викликає нова класифікація розмірів завданої майнової шкоди та шкоди здоров'ю – істотна, значна і тяжка. Фактично вона дублює узвичаєну для КК класифікацію, але видає нові назви за якими обов'язково виникне плутанина у правозастосуванні та під час навчання майбутніх

кадрів. Але плюсом є встановлення чітких критеріїв розмежування шкоди, а також щодо шкоди здоров'ю – усунення бланкетності під час її визначення.

11. Проект КК України цілком перейшов на суто формальне визначення злочину. Традиційний український формально-матеріальний підхід у світлі «кращих європейських практик» чомусь не встояв. На жаль. Фактично це дає підстави вважати, що криміналізація та пеналізація буде виключно в руках держави та її органів (які контрольовані через колонізаторські правові матеріальні та процесуальні механізми), а також міжнародного права та практики ЄСПЛ, усуваючи фактично категорію «суспільна небезпечність», підтриману здоровим глуздом, а не політико-правове свавілля, з підстав криміналізації.

12. Основна новація проекту КК України стосується диференціації злочинних діянь. Пропорційно. За ступенем тяжкості на 10 категорій для умисних злочинів, і три – для необережних. Це цілком нова позиція у проекті. Досить заплутана для правозастосувачів, складається враження, що нормотворці нібито спеціально створюють проблеми для правозастосувачів, не звертають уваги на те, як це зрозуміти пересічному громадянину реально, а не декларативно.

Така класифікація загалом видається цікавим авторським підходом (але на рівні наукової ідеї), у реаліях КК України такий підхід фактично не є кращим за чинну класифікацію, не надає або урізає суттєво суддівську дискрецію. Визначення тяжкості за ступенями тепер без тривалого перелистування сторінок КК стане неможливим, адже потребує прицільного врахування низки аспектів щодо кваліфікованих та привілейованих ознак складу злочину, і фактично стане квестом для правозастосувача (ст. ст. 2.1.6. – 2.1.12.). У реаліях спостерігаємо гіпермаксимізований відсильний характер норм у сфері визначення ступеня тяжкості злочину. Авторський колектив справді мав на меті спростити загальне розуміння та застосування КК за таких новацій?

13. І знову про бланкетність. Ч. 2 ст. 2.1.2. передбачає, що ознаки складу злочину встановлюються тільки КК, а їхній зміст визначається на підставі положень КК та інших джерел права. Що ж нині виходить, що шляхом внесення змін до галузевого законодавства ми можемо суттєво впливати на зміст кримінально-правової заборони. Частіше, ніж раз на рік. І особи, які мають за принципом юридичної визначеності знати про обсяг кримінально-правової заборони, не дізнаються про це, адже зміни були не до КК України.

14. У тексті проекту КК України нині вичерпного/невичерпного переліку в одній статті обтяжуючих або пом'якшуючих обставин не наведено. Правозастосувач має буде пройти квест, щоби віднайти обставину, необхідну в захарашеному нормативному матеріалі проекту. Після поверхневого ознайомлення з відповідними положеннями варто відзначити, що очевидно з'явилися нові обтяжуючі обставини, як-от учинення злочину щодо «особи, яка має психічний розлад» (а чи ми всі здорові? Який це має бути розлад? Депресія? Щось інше? У чинній редакції КК України йдеться про випадки пригнічених розумових здібностей людини), «з використанням професійних повноважень та можливостей» (юрист у разі вчинення злочину має нести більш тяжку відповідальність, аніж неюрист?), «з використанням неповнолітніх або спільно з ними» (для цього завжди була додаткова кваліфікація (ст. 304 нині чинного Кодексу), «з використанням ЗМІ, інформаційної сис-

теми чи мережі інтернет» (однократне шахрайство через Інтернет-мережу більш суспільно небезпечне, ніж у разі очного контакту?), «в особливий період або під час надзвичайного стану» (ну надзвичайно хотілося б дізнатися про «особливий стан» – що це таке, який порядок його запровадження, дії, чи всі діяння, учиненні в його період, мають кваліфікуватися з таким обтяжувальним фактором?).

За змістом обтяжуючих обставин у проєкті КК України подекуди видається, що це змушення над адресатами кримінально-правової заборони, а не перелік обтяжуючих обставин, водночас завуальованих так, щоб їх не могли швидко розгледіти.

15. Ст. 2.2.5. передбачає, що осудна особа підлягає кримінальній відповідальності в разі добровільного вживання психоактивних речовин. Тоді виникає питання до авторського колективу, а якщо це не було добровільно – це підстава для чого? Звільнення від кримінальної відповідальності? Виключення кримінальної відповідальності? Як саме планується доводити складні випадки інволютарності вживання таких речовин? Де буде взагалі наданий вичерпний перелік «психоактивних» речовин?

16. Ст. 2.2.6. Вік суб'єкта злочину. Значно звужене коло діянь, відповідальність за які наставатиме із 14 років. А от щодо сексуальних злочинів передбачена якась новація (очевидно, шляхом запозичення «європейського» досвіду) щодо притягнення до відповідальності неповнолітніх у разі різниці у віці понад 2 роки. Цікаво було б дізнатися про наукове обґрунтування такого підходу, адже логічно та змістовно таке обґрунтування не є очевидним.

17. Узагалі розд. 2.2. проєкту щодо суб'єкта злочину передбачає осудність, неосудність та обмежену осудність особи. Про вікову осудність/неосудність не йдеться. І лише під час переходу до розд. 3.10. проєкту з'являються вікова неосудність та вікова обмежена осудність. За умови ухвалення таких новацій неповнолітніх майже неможливо буде притягти до кримінальної відповідальності. Адже через корупційність експертного висновку всі стануть педагогічно та соціально занедбанними (вітання дистанційному навчанню та соціальній дистанції загалом). Крім того, урешті тут з'являється чітке окреслення – щодо осіб віком до 21 року застосовуються відповідні пом'якшувальні положення про кримінальну відповідальність неповнолітніх (зокрема, про незастосування довічного позбавлення волі за ч. 3 ст. 3.10.3.). Водночас якогось обґрунтування такої «європейській» новації не надано.

Урешті, у тексті чергової редакції проєкту нового КК України є ще низка положень, які потребують детального огляду, але з урахуванням обсягу цієї статті так це зробити не видається можливим. Необхідна подальша увага іншим положенням проєкту КК України буде приділена в наступних публікаціях.

Отже, з огляду на первісний аналіз проєкту можна зробити такі висновки. По-перше, представлений проєкт КК України фактично руйнує усталену традиційну кримінально-правову конструкцію «злочин – покарання», інкорпорує формальне визначення злочину, оціночно-пропорційну диференціацію злочинів за ступенем тяжкості на десять категорій (для необережних злочинів – на три), що взагалі йде в розріз із чинною класифікацією (навіть після новацій із кримінальним проступком), а також із 17 залишає лише три види покарань – штраф у надзвичайно великих розмірах, позбавлення волі (з потенційним підвищенням наявного граничного розміру в 15 років) та довічне позбавлення волі.

По-друге, спроби нормотворця відійти від бланкетності кримінального закону фактично зазнали фіаско. Термінологічний словник викликає більше зауважень щодо форми і змісту, ніж дійсно надає необхідних тлумачень для правозастосовувача. Крім того, бланкетність залишається. І в тексті проєкту КК України про це прямо йдеться. До того ж запровадженням диференціації злочинів за ступенями тяжкості, обтяжуючими та пом'якшувальними обставинами тощо авторський колектив створив і значний обсяг відсильних норм, що, у свою чергу, також створить складнощі у правозастосуванні. Не кажучи вже про задекларовану у проєкті юридичну визначеність та зрозумілість для адресатів кримінальної заборони – непрофесіоналів у сфері права.

По-третє, у тексті проєкту КК України спостерігається привчасний режим «крючкотворця», окремі ознаки закону «зі зворотним ефектом», які надають можливість обраним особам уникати кримінальної відповідальності. Або нести її в лайт-режимі. Водночас зміст заборон та суттєво розширений перелік обтяжуючих обставин надасть можливість карати звичайних громадян суворіше.

Уважаємо, що цей проєкт КК України не є вдалим із погляду інтересів українців та українського суспільства загалом. Хоча і зміни до чинного КК України за останні 10 років, особливо з «європейським» корінням, також не викликають позитивних вражень, зокрема й з огляду на їхню низьку фактичну ефективність. На наш погляд, традиційна конструкція КК України, що ґрунтується на нашому правовому менталітеті та фактично є нашим спадком від радянського періоду, з деякими новаціями все ж більш релевантна, ніж кодекс, що ґрунтується на «європейських найкращих практиках». У зв'язку з тим, що робота над проєктом нового КК України продовжується, варто також продовжувати наукові пошуки в цьому напрямі, адже сфера кримінального права як *ultima ratio* має бути якнайменше недосконалою, слугувати меті охорони прав і свобод українців.

Література:

1. Проєкт Кримінального кодексу України в редакції від 17 січня 2021 р. URL: <https://newcriminalcode.org.ua/upload/media/2021/01/18/kontrolnyj-proekt-kk-17-01-2021.pdf>.
2. EUUAM (Консультативна місія Європейського Союзу). URL: <https://newcriminalcode.org.ua/about-us>.
3. Офіційний вебсайт Верховного суду. URL: https://supreme.court.gov.ua/supreme/pro_sud/povnovagennya/.

Shostak O. European dimension of Ukrainian criminal law

Summary. Article is devoted to analysis of the new draft of the Ukrainian Criminal Code in version dated January 17, 2021 (the latest one), elaborated by a Working group on criminal law development as a part of the Legal Reform Committee guided by the President of Ukraine.

Taking into consideration the contents of the General part of the UCC we observe European vector of some of the novations concerning form and substance of the criminal law norms, suggested by the authors, however the necessity of their presence in the UCC is not obvious anyway. Herewith, it is worth mentioning that the new draft incorporates important provisions previously related to criminal law theory, that were anyway used in practice, however not included in the UCC's text before. Also, considering changes in the social development and life, as well as peculiarities of contemporary

law-making procedures, new terminological chapter was added to the draft, main principles of Ukrainian criminal law were finally specified and listed, etc. It is emphasized that UCC's draft is innovative: i) replicates some European legal concepts; ii) includes finally into criminal material law important provisions from criminal law theory, previously de facto used in law practice; iii) incorporates an abridged terminological thesaurus and UCC's basic principles. However, there is a number of major and significant imperfections in the suggested draft, mainly connected with blind copying of European law constructions and their purported adaptation to tackle criminal relations in Ukraine. In general, this looks like the globalistic effort to colonize with European legal concepts Ukrainian criminal justice (legal norms and institutions) under the guise of harmonization, optimization, etc., as well as incorporation of "the best European practices".

Among the advantages of the draft UCC we should point out the well determined and articulated subject of criminal regulation, specified parties of the criminal-law relations in

the extended format, given definition to the criminal liability, sizes and scopes of injuries and damages, as well as their differentiation without "blanketnyy" references (references to other legal texts), definition of the corpus delicti, specification in details the concept of minor offence, giving more legal attention to probation, etc.

However, very many provisions of the draft UCC are really disputable, or, according to our view, absolutely poor in contents for the criminal law norms addressees and law enforcement officials. Special emphasis was given to those malfunctions and their disputable character within the main part of this article. Finally it is concluded that the suggested draft UCC is no way good for the Ukrainians and the Ukrainian society in general.

Key words: draft UCC, Working group on criminal law development, best European practices, formal definition of crime, differentiation of crimes according to their gravity, referral (to other legal texts) character of criminal law, soft colonization through law and law-making.